

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **W. Z.**
zastoupen Mgr. Azrou Bečirovič, advokátkou
se sídlem Dlouhá 16, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2018, č. j. OAM-375/ZA-ZA11-VL13-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2018, č. j. OAM-375/ZA-ZA11-VL13-2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.200,- Kč k rukám Mgr. Azry Bečirovič, advokátky se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Ta byla poměrně rozsáhlá, krajský soud ovšem nepovažuje za nutné ji opisovat v podrobnostech, zaměří se pouze na zdůraznění podstatných námitek, jimiž žalobce odůvodňoval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně žalovanému je obsah žaloby dobře znám.
3. Žalobce předně vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 12 zákona o azylu. Přestože velmi podrobně popsal, čím si v Číně prošel, detailně uvedl, kde a kdy byl sledován místními orgány (policí) a z jakých důvodů se tak dělo (z důvodu účasti na šíření víry, výrobě videí a setkávání v podzemních církvích), dále uvedl, že se musel neustále stěhovat, aby se pronásledování vyhnul a předložil i důkazy toto potvrzující (prohlášení dalších členů církve), žalovaný toto nepovažoval za dostatečné k prokázání důvodnosti obav z pronásledování, ačkoliv výpověď byla zcela konzistentní a řádně dokládala, jakým ohrožením v zemi původu čelil.
4. V rozhodnutí správní orgán opakovaně uváděl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobce o jeho příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či jeho tvrzení o životě v zemi jeho původu a konkrétních potížích, nicméně na druhou stranu zcela v rozporu s tímto uzavřel, že nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či že mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
5. Žalobce uvedl, že nikdy netvrdil, že by byl členem nějaké organizované skupiny a jedinou další osobu, kterou v České republice znal, byla jeho souvěrkyně, se kterou přicestoval. Toto ovšem nelze považovat za organizovanou skupinu. Ani správní orgán k tomuto závěru nepředkládá žádné důkazy a jedná se tedy pouze o jeho nepodložené tvrzení. Žalobce dále uvedl, že musel přistoupit k uvádění nepravdivých skutečností jen proto, aby ze země, kde je pronásledován, mohl vůbec vycestovat. V průběhu pohovoru označil osobu, která mu pomáhala vyřídit vízum, jednalo se o prostředníka, kterému říkali pan L. Pokud uvedené skutečnosti jsou žalovaným žalobci vytýkány, pak dle jeho mínění je rozhodnutí v těchto bodech vnitřně rozporné.
6. Žalovaný dále žalobci klade k tíži, že při samotném podání žádosti o mezinárodní ochranu nesdělil, jaké skutečnosti v žádosti o turistické vízum byly nepravdivé, ačkoliv toto žalobce uvedl při odpovědi na položenou otázku v rámci pohovoru. Správní orgán přitom zcela účelově opět využívá této skutečnosti k zamítnutí žádosti a vytváří dojem, že žalobce měl v úmyslu tuto skutečnost zamlčet, ačkoliv je zřejmé, že toto nebylo jeho cílem, neboť na položené otázky v detailech odpověděl a tyto rozpory ujasnil.
7. Pokud jde o dobu odjezdu žalobce z vlasti, pak žalovaný dle žalobce zcela pomíjí materiály předložené žalobcem i nasbírané žalovaným, které dokládají, že situace ve vlasti se právě v době bezprostředně před rozhodnutím žalobce o vycestování znatelně vyostřila a represe křesťanů zesílila. Za zcela absurdní pak považoval výtku, že využil svého práva, které mu zákon umožňuje, a po šesti měsících si našel zaměstnání.
8. V odůvodnění rozhodnutí lze dle žalobce jasně nalézt náznaky účelovosti, tendenčnosti a zcela zúženého pohledu na situaci, ve které se žalobce nachází a ve které žádá o mezinárodní ochranu. Je považován za jednoho z masy, jeho případ není hodnocen individuálně, ale naopak je mu kladeno k tíži cokoli, co ho v obecných rysech spojuje (v očích správního orgánu) s ostatními žadateli o azyl ze stejné země původu. Není zřejmé,

jak po zhodnocení materiálu o zemi původu a porovnání s pohovorem a dalšími důkazy jim předloženými správní orgán dospěl k závěru, že jeho žádost není důvodná. Není jasné, která tvrzení a důkazy správní orgán bral v potaz a jak je hodnotil, odůvodnění si v mnoha místech vnitřně odporuje, nenavazuje na sebe a navádí jeho čtenáře k závěru, že nebylo připravováno vůbec v souladu s podklady ve spisu. V rozhodnutí se žalovaný omezil pouze na konstatování, že obstarané a předložené důkazy nejsou dostatečné k doložení individuálních obav z pronásledování a že se tyto skutečnosti nepodařilo ověřit, nicméně nijak nevyvrátil, že žalobci ve vlasti hrozí pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení a vážná újma mučení či ponižujícího nebo nelidského zacházení.

9. Žalovaný dle žalobce postupoval rovněž v rozporu se zněním § 14a zákona o azylu. Situaci v Číně nelze rozhodně z hlediska respektování náboženské svobody považovat za demokratickou. Žalobci hrozí při návratu do vlasti, že bude zadržen ihned na letišti, vězněn a vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení, k čemuž v zemi dochází. Tyto skutečnosti žalobce dokládal citacemi výňatků z různých zpráv mezinárodních organizací věnujících se problematice dodržování lidských práv. Z nich dle žalobce plyne, že pokud by došlo k jeho navrácení do země původu, mohl by být vystaven krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, což je v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky, např. s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie nebo čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, jež vysloveně zakazují podrobení osoby nelidskému či ponižujícímu zacházení.
10. Správní orgán tak dle mínění žalobce porušil svoji povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu.
11. Závěrem žaloby vyjádřil žalobce přesvědčení, že žalovaný porušil také § 22 zákona o azylu. A to tím, že nepřeložil do češtiny dokumenty psané v čínštině a opatřené žalobcem, a to jenom z toho důvodu, že se podle něj nijak netýkají konkrétně žalobcovy osoby. Žalobce přitom jimi dokládal skutečnosti uváděné během svých pohovorů, tj. perzekuci osob stejného vyznání v zemi původu a hrozby, kterým čelí. Správní orgán přitom skutečnost, že obstarává překlad těchto materiálů, uváděl jako jeden z důvodů pro opakované prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti. Žalobce se domnívá, že nepřihlídnutí k dokumentům v čínském jazyce, které nebyly správním orgánem zajištěny překladem do jazyka českého, vedlo k hrubému pochybení žalovaného a nezákonnosti jeho postupu v řízení.
12. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu u žalobce neshledal. Uvedl sice, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobce ohledně jeho příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, přesto byl však nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících jeho věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do

České republiky a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. Na ty v podrobnostech odkázal.

14. Žalobou napadené rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečně odůvodněné a netrpící nepřezkoumatelností. Za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl se žalobcem dva pohovory, ve kterých měl možnost objasnit všechny důvody a okolnosti, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci těchto pohovorů však žalobce odpovídal mnohdy vyhýbavě a velmi obecně. Třebaže mluvil o svém rozsáhlém pronásledování, při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování neměl žádné problémy.
15. Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrůznějších materiálů žalobcem v průběhu správního řízení. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivy správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména zařadil-li do spisu dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaný.
16. Žalovaný opětovně poukázal na to, že žalobce i přesto, že byl příslušníkem zmiňované církve a svou víru i po několik let v zemi původu vyznával, nikdy nebyl čínskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami země zadržen či vězněn. Nebyl, ani v současnosti není, trestně stíhán a ani se nestal terčem jiného negativního jednání čínských státní orgánů či bezpečnostních složek. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností proto ve vydaném rozhodnutí konstatoval, že žalobce pouze využil uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti v zemi původu ohrožen nebyl. Dle žalovaného žalobce prezentované potíže značně nadhodnotil. Žalovaný je toho názoru, že pokud by byl žalobce ve své vlasti pronásledován, jak uváděl v průběhu správního řízení a jak nyní i uvádí ve své žalobě, jistě by byl policií sledován jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohl ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů, s vlastním pravým pasem obsahujícím biometrické údaje.
17. Proto po celkovém posouzení konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu žalobce do vlasti, takovéto nebezpečí v konkrétním případě neshledal. Problémy, kterým žalobce dle jeho výpovědi čelil, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobce nebyl vystaven jednání, které by představovalo vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení žalovaný u žalobce neshledal ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího.
18. V případě žalobce nebylo přistoupeno k udělení doplňkové ochrany, neboť na základě individuálního posouzení jeho případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Ze skutečností tvrzených v průběhu správního řízení žalobcem, a to ani po zohlednění shromážděných podkladových

informací o zemi původu, nelze dospět k závěru, že by žalobce byl v případě návratu do vlasti vystaven riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy. V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí.

19. Svá shora uvedená tvrzení podpořil žalovaný četnými odkazy a citacemi z judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a ze zpráv Ministerstva zahraničí USA a Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky.
20. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Replika žalobce

21. V reakci na vyjádření žalovaného k žalobě žalobce uvedl, že žalovaný pouze opakuje argumenty vyjádřené v původním rozhodnutí, nicméně nijak na body uvedené v žalobě nově nereaguje a žádná další relevantní tvrzení a důkazy nepřináší.
22. Žalovaný se dle něho odkázal zejména na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku a na rozsudky Nejvyššího správního soudu, nicméně nedokládá žádné současné odborné zprávy o situaci v zemi původu žalobce. Zdůvodnění, proč nedošlo k překladu žalobcem poskytnutých materiálů, není dostatečné a je vyhýbavé.
23. Skutečnost, že například obstarání pasu nebylo problematické, neznamená, že žalobci nehrozí v zemi původu vážná újma nebo zde nejsou naplněny podmínky odůvodněného strachu z pronásledování. Navíc je potřeba dle žalobce zdůraznit, že systém národní databáze Policenet, který má jednotně sdružovat mimo jiné údaje o zatčených a odsouzených, funguje stále spíše na teoretické, než praktické úrovni, přičemž není zatím plně implementován, byť je to čínskými orgány tvrzeno. Proto nelze argumentovat, že není možné získat cestovní doklad, vízum a vycestovat ze země, pokud byla osoba zatčena či pronásledována státními orgány.
24. Žalobce zopakoval, že v rozsahu zásady non-refoulement není možné navrátit žadatele o mezinárodní ochranu na hranice zemí, kde by byl jeho život nebo osobní svoboda ohroženy z vymezených důvodů. V žalobě bylo prostřednictvím zpráv a studií prokázáno, že příslušníci křesťanských církví v Číně jsou pronásledováni na základě náboženských důvodů. V případě návratu do země by byl žalobcův život a osobní svoboda z náboženských důvodů ohroženy, přičemž žalobce vztahuje své ohrožení právě k budoucnosti, nikoliv (pouze) k minulosti.
25. Skutečnost, že si v zemi původu úspěšně obstaral cestovní pas a vízum, neznamená, že tam netrpěl perzekucí či že se o něj nezajímaly policejní orgány. Postupy v Čínské lidové republice a České republice při vyřizování dokladů a také opouštění země fungují jinak, nelze proto z daného libovolně přijímat příslušné závěry bez nepochybných důkazů. Během pohovoru proces získání cestovního dokladu a víza detailně a řádně osvětlil.
26. Nebyl v Číně zatčen, protože měl to štěstí zatčení uniknout, nicméně to zaprvé v žádném případě neznamená, že není v zájmu policejních orgánů, jak dokládají výše uvedená tvrzení, a zadruhé tato skutečnost nesmí být na újmu jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
27. Závěrem zopakoval, že je ve své zemi původu pronásledován a hrozí mu v případě návratu vážná újma. Má odůvodněný strach z pronásledování vzhledem k tomu, co sám

zažil ve své zemi původu, co zažili jeho rodiče a jeho souvěrci, a vzhledem k tomu, že perzekuce křesťanů neoficiálních církví čínskými státními orgány byla závažná a je stále závažnější. Jeho tvrzení dokládají také mnohé zprávy nevládních a mezinárodních organizací a mnohé odborné studie. Dodal, že Církev Všemohoucího Boha je schopna chránit své věřící tím, že je často přesouvá z místa na místo, čímž se mohou vyhnout registraci skutečného místa pobytu u úředních činitelů.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
29. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 4. 2016. V žádosti uvedl, že se hlásí k náboženskému hnutí Quang neng shen (Všemohoucí Bůh), je svobodný a bezdětný. Poslední místo jeho bydliště bylo ve městě v provincii na severovýchodě Číny. Do České republiky přicestoval dne 9. 4. 2016, a to letecky z Pekingu přes Moskvu do Prahy.
30. Při pohovoru dne 9. 8. 2016 se žalobce podrobně vyjádřil k důvodům, pro které ze země původu odecestoval. K odjezdu se rozhodl v roce 2016, kdy se pronásledování křesťanů v Číně již stalo neúnosným. Pas si vyřídil již v roce 2014. Uvedl, že od roku 2002 nemá domov, protože v tom roce utekli jeho rodiče z důvodu svého náboženského vyznání před pronásledováním a zhruba 8 let je neviděl. Od té doby žil se starší sestrou u babičky. Od roku 2005 do roku 2010 dělal kadeřníka, pak už pracoval pouze pro církev.
31. Vízum do České republiky si vyřídil ve vízovém centru v Peking, kam šel se svojí se spoluvěřící, kterou zná od roku 2011. Materiály jim předal prostředník, který si říkal pan L. Blíže tuto osobu neznal, ale viděl její reklamu, tak se na ni obrátil. Tato osoba jim také ve vízovém centru doklady vyzvedla a následně předala. Žalobce doznal, že pokud v žádosti o udělení víza uvedl, že do České republiky jede za turistikou, nebyla to pravda, do České republiky chtěl vycestovat za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž nepravdivě uvedl, že je ženatý a že pracuje jako manažer. Poradil mu to prostředník, aby se šance na udělení víza zvýšila. Při vycestování si jej na letišti v Peking vzali úředníci stranou, kladli mu řadu otázek a kontrolovali jeho údaje v počítači. Protože se ale za ním vytvořila fronta stěžujících si cizinců, tak jej nakonec propustili. Po příletu do Prahy nejprve bydlel na hotelu, který měl zařízen přes internet předem. Do Příjímacího střediska v Zastávce jel podle papíru od lidskoprávní organizace. Uvedl, že jeho rodiče byli v Číně policejně vyšetřováni, takže oni by vycestovat ze země nemohli. S ním policie pohovor nikdy nevedla.
32. Dne 19. 10. 2016 se uskutečnil doplňující pohovor. Žalobce nejprve k dotazu správního orgánu popsal strukturu své církve a její cíle. Jeho rodiče, když byl malý, byli členy jiné církve, ale pak přešli k Církvi Všemohoucího Boha. Ve víře tedy vyrůstal od malička. V Číně zůstali jak jeho rodiče, tak starší sestra, která kvůli víře musela odejít od manžela a skrývá se. On sám se náboženských setkání začal účastnit zhruba od roku 2005, načež popsal, jak tato setkání probíhala. Postupně se z něj stal tzv. evangelizátor a do této funkce zaučoval i další zájemce. Od června 2013 psal scénáře k videopřednáškám. Zhruba od

roku 2014 se musel začít skrývat, protože se účastnil práce ve videoskupině. Měl na starosti nahrávání videí na webovou stránku a to pro region tří severovýchodních provincií. Jednalo se podle něho o nebezpečný úkol, protože se musel naučit překonávat čínský firewall. Následně popsal, v čem konkrétně jeho činnost spočívala. Žil v podstatě z peněz z nájmu pozemků, které jeho rodina vlastnila. Konkrétnější informace o videozáznamech a o lidech z jeho církve však odmítl poskytnout, protože by jim tím mohl způsobit potíže. Následně podrobně popsal podstatu jejich víry a způsob, jak ji v Číně vyznávali.

33. K dotazu správního orgánu žalobce poté podrobně popsal průběh nuceného odchodu jeho rodičů od rodiny v roce 2002, kdy je v jejich domácnosti hledala policie. Setkal se s nimi až v roce 2008. Rodiče mu řekli, že byli v roce 2004 zatčeni a vyslýcháni, ale o podrobnostech mluvit nechtěli. Propuštění byli asi po 15 dnech zřejmě kvůli špatnému zdravotnímu stavu matky, ale také kvůli tomu, že je policie stále sledovala. Žalobce následně popsal různé incidenty s policejními orgány, které se mu staly v rámci evangelizační činnosti nebo které se staly jeho souvěrcům. Viděl mnoho lidí, kteří měli viditelné následky mučení po celém těle. Musel se začít skrývat, vždy bydlel nějaký čas u někoho ze souvěrců. Měl informace, že policie má k dispozici jeho fotografii. Situace se přiosťřila v roce 2014, kdy byla jejich církev obviněna z účasti na nějaké vraždě. Na radu svého otce si tehdy pořídil cestovní pas, ale stále se ještě nerozhodl odjet ze země, protože se věnoval práci ve videoskupině, což považoval za důležité. Dne 9. 12. 2015 se ale od jedné souvěrkyne dozvěděl, že bylo zatčeno asi 20 členů jeho videoskupiny. Na základě této informace se mu podařilo velmi těsně uniknout policii. Tehdy pochopil, že bude muset z Číny odjet.
34. Fakt, že se mu to povedlo, přičítá tomu, že na něj nebyl vydán oficiální zatykač. Jiné problémy se státními orgány v zemi původu neměl, policii se mu vždy nakonec podařilo uniknout. Obává se však, že po návratu do Číny by byl zatčen, protože se nevrátil v souladu s uděleným vízem a žádosti o udělení mezinárodní ochrany jeho a ostatních souvěrců byly medializovány.
35. Krajský soud dodává, že celá žalobcova výpověď představuje několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti a v podrobnostech tak odkazuje na obsah Protokolů o výpovědi žalobce. Ostatně oběma stranám sporu je dobře znám.
36. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z materiálů, které založil do správního spisu, jednalo se o: Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané z března 2016; Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016; Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016; Výroční zprávu China Aid Association 2015: Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou z března 2016; Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016; Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016; Výroční zprávu Human Rights Watch 2017 – Čína ze dne 12. 1. 2017 a Informaci OAMP – Církev Boha všemohoucího: Historie, struktura a věrouka ze dne 23. 6. 2016.
37. K poslednímu z uvedených materiálů se žalobce vyjádřil v podání doručeném žalovanému 6. 4. 2017, téhož dne bylo žalovanému doručeno i podání právní zástupkyně

žalobce. Obsah těchto podání i reakce žalovaného na ně (zejména důvody, pro které nepřeložil do českého jazyka podklady zaslané mu žalobcem jako přílohy těchto podání) jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 14 až 20). Krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

38. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
39. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
40. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
41. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
42. Ohledně definice pojmu *„pronásledování“* odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. „kvalifikační směrnice“).
43. S ohledem na žalobcem tvrzené důvody, pro které požádal o udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že v daném případě nepřichází v úvahu aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
44. I z obsahu žaloby pak plyne, že vytýká žalovanému v první řadě, že se nevypořádal

přezkoumatelným způsobem s otázkou existence odůvodněného strachu žalobce z pronásledování v zemi původu z důvodů jeho náboženského přesvědčení, tedy že se žalobce domáhá udělení mezinárodní ochrany z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu. A již této první žalobní námitce musel krajský soud přisvědčit, a to z následujících důvodů.

45. Žalovaný na jedné straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobce je příslušníkem Církve Boha Všemohoucího, neboť z obsahu jeho výpovědi, jeho znalostí o této církvi, je možno dle něho dospět k závěru, že žalobce má o této církvi znalosti, které odpovídají předpokládaných znalostem člena této církve. Uznává rovněž, že z podkladů, které si opatřil ohledně situace v Číně, lze mít za prokázané, že příslušníci náboženských menšin mohou být v Číně terčem jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.
46. Následně však žalovaný (přes shora uvedené) dospívá k závěru, že *„pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žadatele nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu jmenovaného do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal.“*
47. Žalovaný dospívá k této skutečnosti zejména na základě zjištění, že žalobce, přestože kromě přestěhování mezi souvěrci nedělal vlastně žádná speciální opatření, se nestal terčem trestního stíhání a nikdy nebyl policejními orgány zadržen. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, které jsou obecně známy, *„aby svými tvrzeními vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti obrožen nikdy nebyl.“* Dodal, že žalobci nikdo objektivně nebránil v jeho víře a jejímu vyznávání, nedošlo u něho k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání.
48. Uvedený závěr žalovaného je ovšem jeho pouhou domněnkou či hypotézou, která není podložena žádnými konkrétními důkazy a navíc je v příkrém rozporu s předchozími závěry žalovaného, kdy uznal, že žalobce je členem deklarované církve (která, jak plyne z podkladů opatřených žalovaným, je nepochybně v Číně církví zakázanou) a že příslušníci náboženských menšin mohou být v Číně terčem jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.
49. V souvislosti s tím krajský soud uvádí, že řízení o mezinárodní ochraně se vyznačuje celou řadou specifik, čemuž odpovídá i rozložení důkazního břemene, které je rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán rozhodující o žádosti. Při hodnocení věrohodnosti tvrzení žadatele se pak uplatňuje důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
50. Žalobce přitom poskytl vcelku konzistentní azylový příběh, ať už s ohledem na vnitřní či vnější konzistentnost své výpovědi. Uvedl, jak se dostal k víře, v jakém prostředí vyrůstal, velmi podrobně popsal okamžik, kdy jeho a sestru museli rodiče opustit, protože pro svoji víru je hledala policie, popsal, jak vyrůstal, za jakých okolností se později s rodiči setkával a jak mu vyprávěli, co všechno museli podstoupit. Následně popsal, kdy se začal práci v církvi věnovat osobně, co obnášela jeho činnost tzv. evangelizátora, proč následně začal působit v tzv. videoskupině, co měla tato skupina za

úkol a jaká byla jeho úloha v ní. Popsal svoje přemísťování v rámci provincie mezi rodinami souvěrců a i okamžik, kdy těsně unikl zatčení policií poté, co bylo zadrženo mnoho členů videoskupiny. Věnoval se také popisu toho, jak se od svých souvěrců dozvídal o praktikách policie při jejich pronásledování, viděl mnoho stop po mučení na jejich tělech apod. Uvedl, co bylo jeho impulsem k odchodu ze země a jak proběhlo obstarání víza pro cestu do České republiky a vlastní odchod ze země přes letiště v Pekingu.

51. Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalovaný některým žalobcovým tvrzením uvěřil, některým ovšem nikoliv. Odpověď na otázku, z jakého důvodu se tak stalo, tedy proč ta která konkrétní tvrzení žalobce shledal žalovaný věrohodnými a proč jiná konkrétní žalobcova tvrzení nikoliv, však v napadeném rozhodnutí spolehlivě nalézt nelze.
52. Ohledně dané problematiky jakoby žalovaný opomněl, že přestože je pro přiznání postavení uprchlíka obecně vyžadováno, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu odůvodněný strach z toho, že on sám bude vystaven pronásledování, tak že existence tohoto odůvodněného strachu nemusí být nezbytně založena výlučně na jeho vlastní zkušenosti. V souvislosti s posouzením této otázky dle názoru krajského soudu žalovaný rovněž nedostatečně vyhodnotil např. význam žalobcem předložených prohlášení dvou jeho souvěrců potvrzujících, že žalobce byl členem deklarované církve, členem videoskupiny a že jiný člen jejich církve byl po návratu do Číny ze zahraničí zatčen a následně mučen.
53. Pokud měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti některých žalobcových tvrzení, bylo jeho povinností taková tvrzení jasně a zřetelně identifikovat, závěr o jejich nevěrohodnosti pečlivě odůvodnit a dovodit z něj závěry ve vztahu k posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti.
54. Předmětem posuzování věrohodnosti žalobcových tvrzení však měly být zejména otázky jeho náboženského přesvědčení a z toho vyplývajícího pronásledování v zemi původu (konflikty s policií či jinými státními orgány apod.). Místo toho žalovaný spojoval věrohodnost žalobcových tvrzení se skutečnostmi, které krajský soud považuje povětšinou za irelevantní pro posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu.
55. Konkrétně v očích žalovaného snižovaly věrohodnost žalobcových tvrzení tyto skutečnosti:
 - žalobce měl do České republiky přicestovat v rámci organizované skupiny. I kdyby tomu tak bylo (přestože tento závěr žalovaného je pouze jeho ničím nepodloženou domněnkou), jedná se dle krajského soudu o skutečnost zcela irelevantní pro posuzování důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
 - žalobce uvedl čínským orgánům nepravdivé údaje při žádosti o získání turistického víza (že je ženatý a že pracuje jako manažer) a tuto skutečnost sdělil správnímu orgánu až k jeho výslovnému dotazu. Nutno dodat, že žalobce k dotazu žalovaného při pohovoru ihned tuto skutečnost doznal a vzápětí neprodleně sdělil i všechny nepravdivé údaje, které při žádosti o vízum uvedl. Vysvětlil také důvod, proč to udělal. Doporučil mu to prostředník, který vízum zařizoval, aby zvýšil pravděpodobnost úspěšnosti žádosti. Toto vysvětlení považuje krajský soud za zcela logické a vysoce pravděpodobné. Není ničím neobvyklým, že žadatel o vycestování ze země, kam se už nechce vrátit z důvodu pronásledování, musí „obelstít“ státní orgány i uvedením falešných údajů, aby jeho záměr

nevyšel najevo. Žalobce tuto skutečnost před českými orgány nikterak neskrýval a skutečnost, že tak učinil až při pohovoru k dotazu správního orgánu, neshledává krajský soud relevantní pro posuzování věrohodnosti žalobcových výpovědí o meritu věci. Kdy a komu měl před tím žalobce tuto skutečnost z vlastní iniciativy hlásit?

- žalobce odmítl označit konkrétní osoby, které mu vízum zajistily. Tento závěr žalovaného se v projednávané věci nezakládá tak docela na pravdě, neboť žalobce uvedl, že prostředník, který mu zařídil turistické vízum do České republiky, se jmenoval pan L., blíže ho neznal. Rovněž toto vysvětlení považuje krajský soud za logické, nevzbuzující pochybnosti o věrohodnosti žalobcovy výpovědi ohledně merita věci.
- žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany neprodleně po svém příletu do České republiky. Žalobce ozřejmil, že o možnosti požádat o mezinárodní ochranu přímo na letišti v Praze ihned po svém příletu nevěděl. Po příletu pobýval několik dnů na hotelu v Praze, který si předem rezervoval. Snažil se zorientovat a od jedné „lidskoprávní“ organizace, jejíž jméno si nezapamatoval, zjistil, že může požádat o mezinárodní ochranu a dostal popis, jak se dostat do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna, kam dojel vlakem. Jak už je uvedeno shora, do České republiky přiletěl žalobce 9. 4. 2016, o udělení mezinárodní ochrany požádal 15. 4. 2016. S ohledem na shora uvedené vysvětlení žalobce, které lze znovu označit za pochopitelné zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce neznal český jazyk a neuměl se pohybovat ve zdejším prostředí, je možno považovat podání žádosti za několik dnů po příletu na území České republiky za podání žádosti bez prodlení, jak vyžaduje čl. 31 Ženevské úmluvy.
- žalobce vycestoval ze země původu bez problémů. Tato skutečnost sice relevanci pro posouzení důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany mít může, ale dle krajského soudu se jí žalovaný v žalobcově případě zabýval nedostatečně. Nelze totiž paušálně uzavřít, že žádost o mezinárodní ochranu toho, kdo bezproblémově vycestoval ze země původu, nemůže být důvodná. V posuzované věci je nutno také zohlednit, že pas získal žalobce již v roce 2014. Za podstatné pochybení žalovaného při posuzování této problematiky ale považuje krajský soud zejména to, že pokud ze skutečnosti, že žalobce odcestoval ze země původu bez problému, dovodil, že žalobce nebyl vůbec v hledáčku čínských státních orgánů, pak tento závěr neodůvodnil odkazem na konkrétní informace o zemi původu. Jedná se tak pouze o hypotézu žalovaného, ničím nepodloženou. A povinnost obstat si v tomto směru potřebné podklady tíží, vzhledem ke shora již zmíněnému rozložení důkazního břemene, žalovaného.
- žalobce opustil Čínu až v roce 2016, přestože byl dle svého tvrzení terčem dlouhodobého pronásledování. Žalobce uvedl, že o opuštění země uvažoval již v roce 2014, kdy se situace v zemi původu ve vztahu k jeho církvi začala přiostrňovat a kdy si také na radu otce pořídit cestovní pas. Považoval však tehdy za důležité věnovat se práci ve videoskupině. Impulsem k odchodu z vlasti bylo až pozatýkání mnoha členů této skupiny koncem roku 2015. I k této problematice se tedy žalobce v průběhu pohovorů vyjadřoval, ale jeho výpověď v tomto směru žalovaný nikterak nevyhodnotil.
- žalobce začal po uplynutí zákonné lhůty pracovat, což dle žalovaného svědčí o tom, že je ekonomickým migrantem. Krajský soud se v tomto bodu přiklání k žalobní námitce, že skutečnost, že si žalobce po uplynutí šesti měsíců našel zaměstnání a snaží se integrovat do české společnosti, mu nemůže být přičítána k tíži. Závěr žalovaného, že ze shora uvedeného plyne, že žalobce je fakticky ekonomickým migrantem, je pak pouze další

z jeho ničím nepodložených hypotéz.

56. K otázce posouzení věrohodnosti žalobcových tvrzení krajský soud závěrem dodává, že nepovažuje za přílehu argumentaci žalovaného, obsaženou v jeho vyjádření k žalobě, rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y.L. proti Švýcarsku. Skutková situace posuzovaná v tomto rozsudku je totiž výrazně odlišná od skutkové situace posuzovaného případu.
57. V další žalobní námitce vytkl žalobce žalovanému, že se nedostatečným způsobem vypořádal s problematikou naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rovněž této námitce musí dát krajský soud plně za pravdu.
58. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
59. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
60. Krajský soud předně považuje za nepřijatelné, že celé pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jsou zcela identické s odůvodněním, proč žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Tato skutečnost nutně vedla k tomu, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal zejména s existencí nebezpečí vzniku vážné újmy, která by žalobci mohla hrozit v případě jeho návratu do Číny.
61. Krajský soud vytýká žalovanému zejména to, že jím obstarané podklady nedaly uspokojivou odpověď na otázku, co hrozí žadatelům o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu do Číny. Žalovaný vyšel z informací, které se této problematice věnovaly toliko v obecné rovině, a uzavřel, že na základě těchto důkazů nejsou tyto osoby vystaveny systematickému týrání včetně zadržování a špatného zacházení. Přitom z řady podkladů, na které upozorňoval žalobce již v průběhu správního řízení (např. zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98863/2015-LPTP), nebo které uvedl v žalobě (např. zpráva profesora Zoccatelliho z 29. 1. 2018, zpráva profesora Introvigneho z 22. 1. 2018, zpráva doktora Richardsona z 24. 1. 2018 či zpráva The Congressional Executive Commission on China pro rok 2016), zřetelně plyne, že se správností shora uvedeného závěru žalovaného lze přinejmenším polemizovat. V souvislosti s tím žalovaný rovněž zcela opomněl a nevyhodnotil žalobcem předložené potvrzení jednoho z jeho souvěrců, že jeden z členů jejich církve byl po návratu do Číny zadržen a následně mučen. Závěry žalovaného o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a zákona o azylu tak považuje krajský soud za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

62. Přestože žalobce tuto problematiku ve své žalobě výslovně nezmnínil, považuje krajský soud za vhodné s ohledem na průběh dalšího správního řízení ve věci sdělit, že nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů shledal i závěry žalovaného týkající se možnosti vnitřního přesídlení žalobce v rámci Číny, a to ať už je žalovaný vyslovil v souvislosti s posuzováním podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nebo s posuzováním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona (ostatně jednalo se o jedny s pasáží rozhodnutí, které byly zcela identické). Žalovaný zcela v obecné rovině konstatoval, že žalobce má možnost řešit svoji situaci přesídlením na jiné místo v rámci Číny. Vůbec v souvislosti s tím nevyhodnotil, o kteréže místo (např. provincii) by se mělo jednat, kde že by žalobci pronásledování z náboženských důvodů nemělo hrozit. Přitom, jak vpředu již uvedeno, žalovaný učinil závěr, že příslušníkům náboženských menšin hrozí v Číně (jako celku) pronásledování ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Uvedené závěry žalovaného jsou ve zjevném rozporu. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení žalobce pak nemá oporu v obsahu správního spisu.
63. Přisvědčit musel krajský soud i poslední ze žalobních námitek, v níž žalobce vytýkal žalovanému, že nepřeložil do českého jazyka jím předložené dokumenty, ačkoliv z průběhu správního řízení nabyl dojmu, že tak hodlá učinit.
64. V souvislosti s tím vytýká krajský soud žalovanému paušální způsob, jakým překlad žalobcem předložených dokumentů odmítl. Žalovaný pouze v obecné rovině uvedl, že podle toho, co uvedl žalobce, nejedná se o dokumenty, které by se vztahovaly přímo k jeho osobě, jedná se o dokumenty pojednávající o postavení náboženských menšin v obecné rovině a jejich obsah nepřináší nic nového nad rámec informací obstaraných žalovaným. I kdyby tomu tak mělo být, je krajský soud toho názoru, že by se žalovaný měl zabývat jednotlivými dokumenty předloženými žalobcem detailněji a konkrétně vyhodnotit, proč ten který dokument nepovažuje za důležitý podrobit překladu do českého jazyka.
65. Z obsahu správního spisu rovněž plyne, že žalovaný žádal o prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí mimo jiné z důvodu, že zajišťuje překlad dokladů zaslaných žalobcem k jeho žádosti. Žalobce tak skutečně mohl nabýt dojmu, že k realizaci překladu jím předložených dokumentů dojde.
66. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající jednak v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jednak v tom, že skutkový stav ohledně některých aspektů posuzované věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný právními názory vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
67. V dalším řízení tak žalovaný odstraní nedostatky, které mu tímto rozsudkem krajský soud vytkl. Obstará si rovněž dostatek aktuálních informací o zemi původu žalobce, z nichž bude moci vycházet při posouzení skutečností relevantních pro posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
68. K tomu krajský soud ještě dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že Veřejná ochránkyně práv provedla z vlastní iniciativy šetření ve věci neudělení mezinárodní ochrany státním příslušníkům Čínské republiky hlásícím se ke křesťanskému vyznání.

Krajský soud považuje za vhodné závěry plynoucí ze Zprávy Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018, na kterou navazuje Závěrečné stanovisko ze dne 21. 6. 2019, ze strany žalovaného v dalším řízení zohlednit.

69. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci pak z toho vyplývající právní závěry žalovaný odůvodní přezkoumatelným způsobem splňujícím kritéria vymezená v § 68 odst. 3 správního řádu.

VI. Náklady řízení

70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalobce, má proto na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
71. Náklady řízení na straně žalobce spočívaly v odměně jeho právní zástupkyně, která je advokátkou.
72. Ta učinila ve věci 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení dne 23. 2. 2018, sepsí žaloby dne 8. 3. 2018, sepsí repliky dne 25. 6. 2018) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 3 úkony právní služby po 300,- Kč. Odměna za právní zastoupení tak je 10. 200,- Kč.
73. Právní zástupkyně žalobce sice je registrována jako plátce DPH, ale až ode dne 2. 7. 2019. Shora uvedené úkony právní pomoci tedy nesporně realizovala ještě v době, kdy jako plátce DPH registrována nebyla. DPH jí tedy krajský soud přiznat nemohl.
74. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce 10. 200,- Kč.
75. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupkyně, která je advokátkou (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. srpna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce